„Miért nem lehet itt lakni?"

JATE-klubtagok bölcsességei

„Nem írni nehéz, Uraim! Írni mindenki tud. Ami nehéz: publikálni!" — mondotta füleim hallatára K. Gy. magyar író, s szavaiból, mint rendesen, sok-sok kicsiny igazság világlott ki. Noha manapság az Igazságok a legtöbb embert hidegen hagyják, még néhány hivatásos Igazság-kutatót is, a fenti állítás mégis sokakat érint: főleg a fiatalabb nemzedékek írásra hajlamos egyén(iség)-einek okoz szinte áthidalhatatlan nehézséget az, hogy az idős'b és befutottabb tollforgatók gondolatainál semmivel sem alávalóbb nézeteiket nyomtatásban terjesszék. Így aztán a kinyilatkoztatás kényszere és a publikálás lehetetlensége közt feszülő (dialektikus?) ellentét előbb némi neurózist előidézve elfojtódik ama fiatal írástudóban, utóbb azonban törvényszerűen felszínre tör, ha lehet hinni Siegmund Freud úrnak, márpedig jómagam őt szavahihető embernek tartom.

A felszínre jutás mikéntjei természetesen a legváltozatosabb *torzulásokat* szenvedhetik; ez történik több mint egy éve mindannyiunk JATE-klubjának *„Hyde Park"* névre keresztelt szegletében. Eredetileg e sajátos fórum azt a célt szolgálta volna, hogy a klubtagok — szükség esetén anonimitásba burkolózva — észrevételeiket, javaslataikat senki által nem zavarva és nem ellenőrizve közvetlen demokratikus csatornán juttassák el a klub vezetéséhez, elvégre minden, a kellő helyre eljuttatott óhaj egy kis darab demokrácia, sok kicsi demokrácia pedig optimális esetben összeolvadhat egy Nagy Demokráciává, mely összeolvadás még a Málta szigetén harmadik díjat nyert fonyódi szépségkirálynőnknél is kívánatosabb volna.

Átolvasva azokat a gondolatokat, félgondolatokat, sóhajokat, agresszivitásokat, káromkodásokat, amelyeket a T. klubtagok a T. Ház pinceklubjában az elmúlt egy esztendőben ama szerencsétlen írógépbe táplálták, egyértelmű következtetést vonhattunk le: a huszonéves nemzedék leendő értelmiségének igenis *van közlési ingerenciája*, kommunikációigénye, a legtöbb esetben azonban baj mutatkozik a megfelelő artikuláció terén, sőt, néhol a mondanivaló is hiányzik. Sebaj, mire negyvenes, ötvenes éveiket tapossák, megjön (?) majd az is! Kérdés, hogy akkor már kicsoda lesz rá kíváncsi...

A kissé hosszúra nyúlt bevezető után — ha már idáig eljutott — igazán megérdemli az olvasó, hogy közreadjuk számára a „Hyde Park" általunk legérdekesebbnek tartott gyöngyszemeit, mégpedig „tartalom" szerint csoportosítva azokat. A közvetlenül a klub működésére vonatkozó bejegyzések közül — melyek az összesnek mindössze 5%-át képezik —, álljék itt három: 1. „Javaslat: állandó nyitvatartás hajnal négyig!" 2. „A jazz klub programja lehetne változatosabb! (Dés már ideköltözött?)" 3. „Miért nem lehet itt lakni?" Az utolsót azonnal megválaszolhatjuk: azért, mert nincs ágy. De nézzük első csokrát az aranyköpéseknek. Ha valaki saját szavaival találkozik szembe, cseppet se csodálkozzon, inkább szép hangosan köszönjön vissza neki.

„Agyilag zokni vagyok"

Az első csoportba az aforizmákat gyűjtöttük. Kezdjük két „eredeti" gondolattal: „Ez a klub olyan jó, mint a Rolling Stones!" „A villamos kereke alatt senkinek sem őszinte a mosolya." (Itt kell megjegyeznünk, hogy furcsamód sok idézet találtatott a klubtagi megnyilvánulások között; jeles költőktől, táncdalszövegíróktól, sőt egy Marxtól is; ez némileg az eredeti gondolatok hiányára utal, vagy pedig arra, hogy nemzedékünk gondolatait a táncdalszövegírók plusz Marx ékesebben tudják megfogalmazni, mint mi magunk.)

Lássuk a kétkedőket, útkeresőket! „Nem is tudom, mit írjak. Pesti vagyok." (Sebaj, öreg!) „Miért kell nekem véleményt nyilvánítanom?" (Ez bizony csak álom a 403-as demokráciában...) „Nem írok ide semmit, de már ez sem igaz." „Ez egy hülyeségvizsgáló írógép?"

Két önvonatkozás, ugyanazon szerzőtől: „Agyilag zokni vagyok!" „ÉN, ÉN, ÉN zseniális vagyok!" (Kérdésünk: amikor agyilag nem vagy sem zseniális, sem zokni, akkor mi vagy? Vagy akkor alszol?)

Következzenek a JATE-klub Agitációs és Propaganda Osztályának felhívásai! „Keress meg! Én is keresni foglak! Így majd csak egymásra találunk!" „Követeljük a sörösüveg szabadságát!" (Mi meg a sajtóét.) *„Ne lépj a füre, inkább szívd!"* (Ez meggondolandó!)

Végezetül publikálódjék azon aforizma, amelynek a nemrég sok melegséggel lezajlott nőnap kölcsönöz különös aktualitást: „Ha egy nő hosszabb időre elhallgat, az istenért félbe ne szakítsuk." (Mi tagadás: egyetértünk.)

Elpirul-e a nyomdafesték?

Előrebocsátom: mind a nyomdafesték, mind a nyomdász elpirulna, ha mindazokat — a finoman fogalmazva — pajzánságokat közkinccsé tennénk, amelyeket a Hyde Parkban olvastunk. Úgy látszik, sokakban egy írógépbe fűzött szűzfehér papiros ugyanolyan ingereket vált ki, mint egy frissen meszelt lépcsőház. Mellettük szól persze az a — szerintünk helyes — elv, hogy talajt kell biztosítani a szubkultúrának is. Az egészben csak az vált ki diszharmóniát, hogy ha valaki annyira utálja felebarátját, hogy annak nevét csak obszcén jelzők kíséretében képes papírra gépelni, miért nem mondja meg inkább személyesen neki: nézd, kedves W. J., te egy f... vagy. Persze a szemtől-szembeőszinteségnek hiába vannak népünk történetében nemes hagyományai, a mai gyakorlat nem ez. S ha belegondolunk, lehetnek olyan helyzetek, amikor az őszinteséget áldásosabb egy írógép, mint embertársaink számára megőriznünk. A harcot tehát nem a dolgok elhallgatása, hanem az *ilyen helyzetek ellen* kellene vívni... De lássuk a medvét.

„Imádom a keddi rendező lányokat! — egy szerdai rendező." „Szerelmes vagyok a Nyiri Juditba. Én is. Én is. Én is." (Ennyi a vallomásokból.)

Egy párbeszéd: „De feszes vagy, Margit!" „O.K. Józsi, lazítok!" Még egy párbeszéd, ez már kissé dögösebb: „A feleségem most fog szülni!" (Aláírásul a teljes név.) „Lehet, hogy pár nap múlva szülök, és már nagyon szeretnék dugni." (Aláírásul szintén egy teljes név, ezúttal női.) Mindezek alatt közvetlenül: „Egyéb közérdekű bejelentésünk nincs, köszönjük!" (Köszönjük mi is.)

Egy rigmus következik „a la recherche" címmel, amely részint a szerző tréfálkozó kedvét, részint franciás szellemességét példázza: „Ölébe temettem arcom a széknek, melyről Ő felállt, s a kárpitról szívtam mélyen szellentése illatát." Végül egy szépségdíjas alkotás; nem azért ez az utolsó ebből a sorozatból, mert nem volt több, hanem azért, mert a többi közlésekor ki kellene olyan szavakat is szedetni a nyomdában, amelyek a filmekben, a színházakban és a szépprózában már polgárjogot nyertek, a sajtóban azonban még nem. Tehát: „Ha a csiklóm mesélni tudna, hej de nagy mesemondó volna!" (Biztosan akadnak, akik szívesen meghallgatnák.)

Sötétben bújkáló aknamunka

Harmadik, és egyben utolsó csokrunk a *politikai, avagy filozófiai töltetű* „opuszokat" foglalja magába. Ide soroltuk a következő hirdetést is, elvégre a reklám is politika. „Olcsón jogi tanácsokkal szolgál a szegedi 1. sz. ÜMK-ben Szeged, Vár u. 2. sz. alatt dr. Sz. E. ügyvédjelölt. Ingatlan ügyek, válóper, s egyéb bajok... Telefon: 11-681." (Két eset van: vagy önreklám, vagy szívatás. Egyik sem túlzottan szimpatikus.)

Belopakodott a József Attila Tudományegyetem KISZ-klubjába a klerikális reakció is. Íme, megnyilvánulásai: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem!" (Ez nem egészen pontos...) „Mint alkotása mutatja, az Atyaúristen sem alkothat tökéleteset." (Így igaz.)

Egy mozirajongó, a Gothár-film bemutatója után: „Lenin élt, Lenin él, Lenin élni fog. Idő volt, IDŐ VAN, idő lenni fog.". Egy újdonsült pacifista: „Nekem csak annyi hozzáfűznivalóm van az egészhez, hogy leszerelteim, és most már minden erőmmel azon leszek, hogy a békét, A BÉKÉT, A BÉKÉT, mindenkivel megismertessem és megszerettessem." (Nem derül ki, hogy az atomcsendről avagy a Béke bisztróról van szó.) Egy gépelő, akit megzavarhattak, mert félbehagyta mondandóját: „Neobolsevizmus..." (Azt hiszem, sosem derül ki, hogy a szerző sötétben bújkáló volt-e, vagy ellenkezőleg: világosban bújkáló. De egyáltalán, minek bújkálni?)

Szó esett a nemzetiségi kérdésről is; az e téren történt publikációk közül akadt egy, amely egészen biztos, nem sérti egyetlen szomszéd nép nemzeti érzését sem: „Hegyek között, völgyek között kicsi vonat kanyarog, benne ülnek kézen fogva románok és magyarok.". (Bár így lenne.)

Legvégül, egy igen politikus hozzászólást közlünk, azt bizonyítva, hogy ha a búzát kiválogatjuk az ocsúból, talán érdemes a Hyde Parkot továbbra is fenntartani, hiszen *egy egyetemista réteggel foglalkozó szociálpszichológus a tanulmányához kellő nyersanyagbázisra tehet szert* benne, feltéve, persze, hogy nem huszonéves, mert ha csak annyi, akkor az első bekezdésben említett publikációs reménytelenség rá is vonatkozik. „Az egyetemi (?) ifjúság nem elég érett arra, hogy demokráciát adjunk neki. Ezért nem az a kérdés, hogy van-e nálunk demokrácia, hanem az, hogy ha lenne, képes volna-e élni vele a társadalom. Maga a Hyde Park, alapvetően jó ötlet, de csak arra jó, hogy bebizonyítsa; nem vagyunk még igazán felnőttek, ha a vélemény-nyilvánítás kérdéséről van szó. Persze, az is igaz, hogy más kérdések tekintetében sem mindig — és sajnos, a felnőttek sem azok."

Ebben maradunk.

SANDI ISTVÁN

Sakk

Hallgatók — Dolgozók 12,5:7,5

Március 6-án már negyedik alkalommal került sor a JATE nappali tagozatos hallgatóinak és dolgozóinak 10 táblás sakkcsapat-mérkőzésére. Az eddigi mérleg egyenlő, mindkét csapat egy-egy győzelmet, döntetlent és vereséget könyvelhetett el. Oda-visszavágós alapon 2x30 perces partikat játszottunk minden alkalommal. A negyedik, „döntő"(?) találkozót a hallgatók csapata 12,5:7,5 arányban nyerte meg. Igaz, az oktató-dolgozó gárda két erőssége, *Linczer János* és *Szalay István* ezúttal nem tudott részt venni a találkozón. Részletes eredmények (elöl a hallgatók):

Gulácsi—Diamant 2:0;
Fekete—Borus 1½:1½;
Purkald—Blázsik 1:1;
Pluhár—Csákány 0:2;
Szabó—Varjú 1½:½;
Szőke—Czédli 1½:½;
Alexi—Galambos 1:1;
Tésik—Csirik 2:0;
Tóth—Grőger 1:1;
Bajusz—Hegedűs 2:0.

A találkozó nagyon jó, sportszerű légkörben zajlott le, s habár nem mindenki távozhatott a győzelem örömével, azt hiszem, a sakk barátai a következő találkozókon is ott lesznek. Ezúton is szeretném a játékostársak nevében megköszönni a JATE SC sakkszakosztály vezetőjének, Czédli Gábornak, azt az önként vállalt tevékenységet, amit a sakkozókért végzett. Az új szakosztályvezetőnek, *Székely Zoltánnak*, pedig sikeres munkát kívánok.

GULÁCSI FERENC

Sakkverseny

A JATE SC sakkszakosztálya sakkversenyt hirdet amatőr, illetve legfeljebb negyedosztályú sakkozók részére. A versenyen bárki elindulhat, aki ki akarja próbálni sakktudását. Minősítés, illetve Élő-pontszám szerzésére lehetőség van. A lebonyolítás módja a jelentkezők számától függ.

Az egyes fordulók előreláthatóan keddi és csütörtöki napokon lesznek 17 órától a SZAB-székház 208-as termében. Kezdés: március 25-én. Jelentkezni lehet a szakosztályvezetőnél (Székely Zoltán, SZAB-székház 207-es szoba, délután 2—4-ig).

Fin-is '86

Hazánk felszabadulásának 41. évfordulója, valamint a forradalmi ifjúsági napok méltó megünneplésére a pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem Tanárképző Kara és a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola KISZ-bizottsága idén, március 27-én negyedik alkalommal rendezi meg a FIN-IS '86-ot, a Pécs—Szeged közti futóversenyt.

40—40 fő, 25—25 fiú és 15—15 lány vesz részt a két város közötti 200 kilométeres táv végigfutásában. A versenyt a két felsőoktatási intézmény KISZ-bizottságán kívül a KISZ KB Baranya megyei vállalatok és a pécsi gyárak, üzemek támogatják.

Várostáblától várostábláig tart a váltófutás. Amelyik csapat utolsó embere először éri el a táblát, az a nyertes. Eddig kétszer a szegediek nyertek, egyszer, tavaly, a pécsiek.

SPORT 2 1 3

A gátról a nyolc közé?

Szemtanú voltam, leírhatom: a balszélső kiszabadította a pálya iszapos mélyrétegeiből a jobb lábát, a ballal a kásás hőrétegben és a bokáig érő jéghideg vízben el-eltűnő labdát rugdalgatta, közben felsőteste ütemes mozgásával megkísérelte önmagától eltaszajtani a szipogó-lihegő hátvédet, midőn a sűrű hóesésben föltűnt a center, aki léptei cuppogását elnyomva, ám ijesztő zihálással odabődült: „háromszög". A balszélső pedig összegörnyedt és szívből jövően röhögött, mint A hét krajcárban a mama.

Ez volt az a találkozó, amikor a játékosok a második félidő huszadik percében szinte sírva könyörögtek a játékvezetőnek, hogy fújja le a meccset, különben úgy járnak, mint a Don-kanyar áldozatai: lefagy a lábuk. Aztán odabent a mester csak annyit szólt a céklavörös „zokniban" ugrándozó fiúknak — táncikáltak, hisz sütött a kő —, hogy „holnap ötkor a gáton".

És a tanárképző labdarúgói halált és influenzavírusokat megvető bátorsággal loholtak másnap is a rabvallató hóban, a lágylejtésűnek aligha nevezhető töltés oldalában. A hosszúra húzódó télben a riasztó pályákra és az alapozásra való tekintettel a főiskolás labdarúgók a tavaszi rajt előtt majd két hónapon át hetente kétszer csúsztak-másztak a Tisza-szabályozás többfunkciós halmain, hogy egy-egy alkalommal — újabb erőnléti edzés gyanánt — más színű mezbe öltözött focistákkal együtt kínlódjanak a hó-, jég-, sár- és vízborította pályán. Mert labdarúgó-mérkőzésnek aligha nevezhető az a csoportos dagonyázás, amelyben minden ellenfelével becsületes, többnyire sikeres harcot vívott a TK legénysége.

Két nagy nap fölvirradtára készült ily önkínzón a csapat: március 22-re, a bajnokság tavaszi nyitányára (mely az előrehozott mérkőzések miatt a tavaszi harmadik fordulóval veszi kezdetét) és március 26-ra, a Testnevelési Főiskola ellen megvívandó mérkőzés napjára. Ez utóbbi találkozót az Országos Egyetemi és Főiskolai Bajnokság keretében, a legjobb nyolc csapat közé jutásért rendezik — e sorok írásakor még bizonytalan helyen.

S ha beszámoltunk a főiskolások fölkészüléséről, essék szó a JATE labdarúgóiról is, akik szintén a legjobb nyolc közé igyekeznek, de a TF-nél lényegesen gyengébb ellenféllel szemben.

A JATE labdarúgói e sorok írásakor még szintén bizonytalan időpontban és helyszínen a budapesti Kertészeti Egyetem csapatát fogadják Szegeden — a főiskolásokénál komolyabb továbbjutási esélyekkel.

Hála az irányított sorsolásnak, továbbjutás esetén a két szegedi csapat egymás ellen fog szerepelni. Kiderülhet hát: a megyei bajnokságban szereplő Tanárképző vagy a szintén megyei I. osztályban játszó KSZVSE-ből szerveződő és NB II-es játékosokkal (Tóth. Leindler, Kovács G. megerősített egyemi csapat a jobb.

Lehet finoman és nőiesen...

Beszélgetés Boncz Elvirával

— *Nehéz volt?*
— Mint mindig.

— *Matek vagy fizika?*
— Ábrázoló.

— *Többieknek?*
— Passzolták.

— *Hányan vagytok még?*
— A JATE harmad évfolyamán nyolcvanból körülbelül 23-an.

— *Szabad idő?*
— Kevés.

— *Ez alatt?*
— Cselgáncs.

— *Mindened?*
— Meghatározza a személyiségemet.

— *Mióta?*
— Kisgyermek korom óta sportolok. Az általános és a középiskolát is testnevelés tagozaton végeztem Zalaegerszegen. Még gimnazista koromban indult egy önvédelmi tanfolyam, jelentkeztem. Majd ennek hatására úgy öt éve megragadtam a cselgáncsnál.

— *Eredmények?*
— Tulajdonképpen hazánkban csak 1983-ban nyert hivatalos jelleget a női cselgáncs, mint versenysport. Ekkor rendezték az első OB-t, amelyen junior korosztályban, 52 kg-ban aranyérmet nyertem. Ugyanazon a napon még a felnőttek között egy bronzot is sikerült „elcsípnem". Voltam ranglistavezető. A tavalyelőtti ICO Kupa elnevezésű nemzetközi versenyen 56 kg-ban pedig harmadik helyet szereztem. De nekem nem ez az elsődleges, nem tartom annyira lényegesnek a versenyzést.

— *Miért?*
— Manapság már itt is az erő, a durvaság dominál. Csak technikával dolgozni elképzelhetetlen. Vagy, ha megpróbálod, „összeverve", monoklik sokaságával távozol a tatamiról. Mire jó ez? Egy éremért, egy-egy elsőségért, dicsőségért... Na nem. A legtöbben ezért csinálják. Nekem a cselgáncs ennél sokkal, de sokkal fontosabb. Rengeteg mindenre megtanított már. Például nincs olyan dolog, amit ne tudnék megcsinálni, legalábbis meg ne próbálnék. Itt igazán megtanul az ember másokra vigyázni. A mozgásvágy kielégítésére pedig ideális.

— *Milyen népszerű a magyar nők körében ez a sportág?*

— Egyre többen jelentkeznek tanfolyamokra. De elsősorban nem a cselgáncs igazi értékéért, hiszen leginkább önvédelmi sportnak tekintik. Ma ugyanis egyre inkább sikk az, ha valaki karatézik, cselgáncsozik. Ezért idővel a különböző tanfolyamok befejeztével sokan azt hiszik, már tudnak mindent és abbahagyják az egészet. Pedig, még mi versenyzők is el vagyunk maradva a nemzetközi színvonaltól. Ausztriával vívtunk egyszer egy válogatott szintű viadalt, egy mérkőzést nyertünk. Ekkor jöttünk rá igazán, hogy mi még csak imitáljuk a judót.

— *Tényleg, mely országok járnak élen e téren?*

— A már említett osztrákokon kívül, általában a nyugati országokban elterjedtebb a cselgáncs. Közülük is a franciák, a belgák és az amerikaiak jeleskednek, de a felsorolásból természetesen nem maradhat ki Japán sem.

— *És mennyire ideális ez a sport a nőknek?*

— Erről csak annyit: lehet finoman és nőiesen...

G. L.